

МАРТЕНИЦА

(Приказка)

Нѣкога Марта не била такава зла и ядовита. Била хубава и млада. Очитѣ ѝ били по-сини отъ синьото мартинско небе.

Когато Божата майка кръстила Младенеца Исуса, дарила всички месеци съ по нѣкой даръ.

— Ихъ, Марто! Както си бѣла и червена, все такава да останешъ! Да не се посребрятъ коситѣ ти, и да не посърне синчеца на очитѣ ти! — ѝ казала тя и ѝ опасала тънъкъ поясъ отъ оплетена бѣла и червена коприна. Като тази коприна да си бѣла и румена, докато носишъ пояса ми!

Заблестѣли синитѣ очи на девойката, усмивка озарила лицето ѝ, а на земята ранна пролѣтъ раззеленила поляни и дървета.

Но нали е пакостникъ тоя малъкъ Сѣчко! Издебналъ хубавата Марта, скрилъ пояса ѝ въ полето подъ тежъкъ камъкъ и весело си засвирилъ.

За първи пѣтъ трепнали сълзи въ очитѣ на Марта. Где ли не търсила дарения поясъ, кого не питала, какво ли не правила!

Смилилъ се Сѣчко и тръгналъ да го дири. Ама нали забравилъ, подъ кой камъкъ го турилъ?

Залинѣла младата девойка. Минали години. Прегърбилъ се кръшенъ станъ, повѣхнало свежото лице. Станала Марта зла и намръщена баба. А като идвала на земята, пращала вестителя си, щъркелътъ, да търси подъ камънитѣ вълшебния поясъ. Разгласила, че, който го намѣри, ще изпълни всичкитѣ му желания.

Хората нарекли чудния поясъ „мартеница“.

И сега, щомъ дойде Марта, децата уплитатъ мартенички и ги носятъ за здраве и младостъ, а после ги скриватъ подъ камъкъ.

Мартиниятъ веститель — щъркелътъ — събира всички мартенички, скрити подъ камънитѣ, и ги занася при остарѣлата баба Марта. Тя ги нарежда на скута си и търси съ измокренитѣ си очи своя коприненъ поясъ. И все не може да го намѣри!

Лилия Сталева